

Серед лісу, в яру, над струмком, одинока могила,
Скромний горбик землі, що осів і сховався в траві.
Традиційна калина над зіркою віти схилила,
І дуби височіють — німі вартові.

Неблизькі відсіля у найближче село кілометри,
Магістралі далеко, шляхи і малі путівці.
Партизанці одній тут судилося зраненій вмерти,
Поховали її після бою вцілілі бійці.

А калину лісник посадив по війні в узголів'ї
І зорею із жерсті сумний обеліск увінчав,
Поселився в сторожці, коня прив'язав на подвір'ї,
Рік за роком поволі і вік звікував.

Зовсім сивий уже. Але ще при здоров'ї і силі.
Не збереться на пенсію. З ранку до ночі в трудах.
Тільки ходить частіше і довше стоїть на могилі,
Що втопає у травах, пташиних піснях і квітках.

Біля неї собі залишив невеличку ділянку,
Огорожу поставив, усе як належить зробив.
Все життя своє довге він лісу віддав до останку,
А на випадок смерті такий заповіт залишив:

«Як умру — заберіть і коня, і рушницю-берданку.
Вибачайте за клопіт. Я рідко за себе просив.
Поховайте мене, де колись — молоду партизанку».
І ні слова про те, що її він — любив.